

Dos mesos i un dia al Nepal (XVII)

text TONYO FIBLA

31-10-2008 Divendres

La preocupació nostra d'avui és preparar el trek que comencem demà: comprar els bitllets de l'autobús, cosa que no hem pogut fer ja que Kathmandú està encara paralizat, està de pont, i fer les motxilles.

1-11-2008 Dissabte. Kathmandu – Dumche

Prenem el té i sobre les 6:15 agarrem un taxi i cap a la parada d'autobusos. Ens donen el números 13 i 14: darrera de tot, on no volíem anar. Hi havia un altre autobús però només hi havia un seient i l'altre havia de seure en un banc de fusta darrera del xofer.

Sortim a tres quarts de set. Només comencem el viatge una dona seu al meu costat, on en caben cinc ara en som sis. La dona es mareja com un allioli, boça, el que pot, i es desmaia. La tinc tota tombada damunt de mi. Bijay comença a posar-se groc i marejar-se i com puc li aguanto el cap per a que no es pegue una trompada contra el seient de davant o contra la finestreta. A les carreteres nepaleses de tant en tant solen posar algun clot per a que la gent no s'ensopisca, així que les sacsades no te les lleva ningú.

Jo penso: ací, entre una i l'altre sortiré completament boçat. A la dona se l'emporten més avant i llavors Bijay, que ha entès la conversa, m'ha contat que el fill de la dona en qüestió ha dit que venen del Terai, del sud, del pla, de l'enterrament del sogre i que la dona fa quatre dies que no menja. Què ha de boçar, pobra dona!

Fins a Trisuli, on dinem, la carretera està asfaltada i en unes condicions més o menys acceptables, però de les 11:30 a les 4:30, quina tortura! La pista per on anem és infame. Els genolls em peguen contra el seient de davant, no sé com posar-me. Bijay mig adormit, millor dit, com un soc, m'espenteja inconscient contra el veí de l'esquerra que també va dormint.

A pesar de tot, després de dinar, encara he pegat alguna que altra cabotada.

L'autobús para cada vegada que algú vol pujar o baixar. Això vol dir que para ací i al cap de deu o vint metres, per a tornar a parar als vint més. Una tortura! En un mateix poble que no farà més de cinquanta o cent metres de llarg pot arribar a parar tres o quatre vegades. Així és que no apleguem mai.

Després del control de la policia i comprar l'entrada al parc natural del Langtang apleguem a Dumche, (ja era hora!) hem sortit a les set i quart i ja són les quatre i mitja. Total hem fet 120 quilòmetres a una mitjana de 13 km/h (d'ací a València estariem més de tretze hores). Busquem un hotel que ens fa el pes i berenant em faig una cervesa, me l'he guanyada.

Després de sopar anem a pegar una volta però com tot el poble està a les fosques i no hi ha ni una ànima

pel carrer, ens n'anem a dormir.

Els viatges en autobús local són tota una experiència. Quant surt de Kathmandú cadascú té el seu seient, més o menys, però al cap d'una estona va pujant més gent fins que no en cap més. Però així i tot encara hi puja gent a la baca i gent agafada a la porta o finestres.

Això sí, abans del control de policia tota la gent que va de més ha de baixar de l'autobús i passa el control policial a peu. Després, als vint metres, tots cap amunt una altra vegada. Com l'autobús no pot corre massa els xiquets que surten d'escola s'enfilen a la baca amb el vehicle en marxa. Abans de la parada, ja al poble, se'n baixen i així no paguen bitllet.

Quan compres el bitllet a la ciutat, aquest té un preu determinat però quan el compres de camí, el preu, com no podia ser d'altra manera, està sotmès al regateig: comença la discussió entre el cobrador i el passatger.

Entre el cobrador i el xofer hi ha un llenguatge de cops per a comunicar-se. El cobrador li indica al xofer el que ha de fer: moure, parar, fer marxa a darrera, avant, ... tot això a cops contra la xapa de l'autobús.

Número 727 - 2 abril 2010 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XVI

la veu

de Benicarló

BENICARLÓ ESCORTA AL SEU CRIST EN LA PROCESSÓ DE BAIXADA

Tres remodelacions, tres. Tres eren tres i cap era bona

Aquesta serà la tercera vegada que Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, es veja obligat a canviar les delegacions, i la segona, a conseqüència de fets relacionats amb Soriano. La renúncia a les seues delegacions de Ramón Soriano, ex regidor de Policia, Seguretat Ciutadana, Cementiris, Informàtica, Educació i Participació Ciutadana, obligarà a remodelar, de nou, el govern municipal, malgrat que, de moment, les atribucions les haja assumit l'alcalde i que l'edil en qüestió no haja renunciat a la seua acta de regidor.

text REDACCIÓ

Soriano ja va protagonitzar la primera aparició destacada en premsa en el 2006 arran de l'expedient que Enric Escuder, llavors alcalde, li va obrir quina era representant d'un sindicat de policia. Ja en les eleccions municipals del 2007, Soriano va concórrer a les llistes del Partit Popular, assumint la regidoria de Policia després del triomf de la formació en les urnes i abandonant el seu lloc de treball a la Policia Local. Les desavinences amb l'equip de govern van ser evidents quasi des del principi, però la gota que va vessar el got va ser la presa de decisions unilaterals i que el primer tinent d'alcalde, Antonio Cuenca, va admetre que no havia consultat.

Els canvis realitzats en el trànsit rodat del municipi, el reobrir carrers i canviar el sentit de la circulació en les zones de major col·lapse, després del canvi de circulació de Pius XII, van ser qualificades per Cuenca com "assajos". Així les coses, al maig del 2008, sense haver complit un any al capdavant de la delegació de Policia, es produïa l'eixida de l'edil, argumentant l'alcalde Domingo que havia renunciat per a presentar-se a una plaça superior en altra població. Domingo negava que aquesta renúncia tinguera res a veure amb les crítiques a la gestió de Soriano per part de l'oposició. I és que en dies anteriors el portaveu del PSPV, Enric Escuder parlava de "desmotivació" en l'interior de la plantilla de la Policia Local, incidint que s'estaven presentant baixes contínues en aquest cos de seguretat. A més, el portaveu del Bloc, José Luis Guzmán assegurava que no existia una bona relació entre Ramón Soriano i el cap de la policia, Agustín Parra.

PRIMERA REMODELACIÓ MUNICIPAL

Després de la renúncia de Soriano a la delegació de Policia i Seguretat Ciutadana, es produïa la primera remodelació de l'equip de govern popular. L'edil continuava mantenint les àrees de Participació Ciutadana i informàtica i perdia la seua dedicació exclusiva, passant a percebre 1.800 euros mensuals per aquestes

atribucions. Per la seua banda, Marcos Marzal, responsable de l'àrea de Cementiris i Relacions Institucionals, a més de l'Agenda 21 local, assumia la regidoria de Policia. No es tancava ací el primer capítol del pas de Soriano per l'equip de govern municipal.

El portaveu del PSPV-PSOE, Enric Escuder, manifestava que "es tracta d'una destitució en tota regla que els populars han volgut maquillar". Els

BENICARLÓ HONORA AL CRIST DE LA MAR AMB UNA REPRESENTACIÓ TEATRAL

text i foto REDACCIÓ

El temple de Sant Bartomeu de Benicarló va vibrar amb les tres representacions de l'acte sacramental "El Cristo del Mar, Benicarló 1650".

La ciutat es va bolcar en massa i va acudir a presenciar l'obra de teatre, que recrea els fets esdevinguts a mitjan segle XVII i la història del Crist del Mar, en honor de qui es celebra la Novena en aquesta església. Fins i tot el Crist és actor i participa en la representació. "El Cristo del Mar", original de Josi Ganzenmüller i José Luis Guzmán, comença relatant els terribles efectes que la pesta bubónica deixava a la ciutat des de 1648. Escenes en les quals apareix el poble lamentant-se dels fets, els apestats i els intents de les autoritats per frenar l'avanç de la pesta, retornen als espectadors al sofriment que els seus avantpassats van viure per aqueixes dates. Però és la mort de María, una xiqueta de cinc anys, la que marca el punt d'inflexió en el relat. La seua mare implora la salvació del poble de Benicarló a Santa María del Mar, patrona de la ciutat.

Conta la llegenda que, en aqueixes mateixes dates, en les llunyanes terres de Tunis es trobava captiu César Cataldo el qual va prometre al Crist que el custodiava a la cel·la, i a qui orava tots els dies, que si li atorgava la llibertat serviria en un hospital d'apestats. En el transcurs de la nit següent, va somiar que una veu li ordenava fer-se a la mar. Així ho va fer, trobant en el port la imatge del Crist al que amb tanta fervor resara en la seua cel·la. Malgrat els esforços dels marins que

l'acompanyaven, la nau va posar rumb a Benicarló i allí es va detenir enfront de les seues costes, sense que fóra possible moure-la del lloc. César Cataldo va comprendre que era allí on havia de desembarcar al Crist. Conten els relats de l'època que des d'aquell mateix moment va parar l'avanç de la pesta i la ciutat, lentament, es va anar recuperant dels mals. Corria l'any 1650 i des d'aquell moment, el Crist del Mar guarda al seu poble i el poble, guarda al seu Crist honorant-lo tots els anys amb una Novena i acompanyant-lo en les dues multitudinàries processons que se celebren en el seu honor. I celebrant els actes extraordinaris de l'aniversari cada cinc anys, com és aquesta l'ocasió

NOVES VICTÒRIES

text i foto CNB

Noves victòries i millors cronos en les sessions disputades a Castelló i Benicarló on van ser molts els nedadors i nedadores destacats des de les categories alevins i benjamins fins a absoluts.

Cap de setmana intens per als nedadors i nedadores del Club Natació Benicarló amb la participació en el Trofeu Interclub 5, a la piscina olímpica la Salera a Castelló, i la Lliga de Promeses, a la piscina municipal de Benicarló, durant les jornades del dissabte i diumenge 27 - 28 de Març de 2010.

Lluny d'acusar algunes baixes el conjunt es va comportar com el gran equip que és i així la V edició del Trofeu Interclubs a Castelló va oferir nombroses alegries per l'equip benicarlando compost per Claudia Campos, María Coll, Marina Herrero, Raquel Fabregat, Lucía Piñana, Marta Valdearcos, Irene y Nerea Sorando, Alberto Añó, Adrián Adell, Jose Antonio Adell, Alberto Añó, Albert Astor, Jordi Curto, Joan Ferrán Barrachina, Carlos Fuente, Ferrán Marzá, Agustín Parra y Miguel Piñana.

En la categoria femenina van destacar les nedadores Nerea Sorando que va lograr la victòria en els 800 m lliures amb un crono de 11:09.64 acompanyada en la segona posició per la seua germana Irene Sorando. Raquel Fabregat va anar 2a en els 200 m eskena; Claudia Campos va ser 1a en els 400 m lliures i un crono de 5:22.42; Marina Herrero 2a en els 400 m lliures i Marta Valdearcos va estar esplèndida en les seues sèries amb la 2a posició en els 200 m lliures i la 3a posició en els 50 m i 400 m lliures. En la categoria masculina van destacar Miguel Piñana amb la 2a

posició en els 100 m braça i 3a en els 50 m papallona; Adrián Adell 2n en els 400 m estils i 3r en els 200 m lliures; Carlos Fuente 3r en els 50 m braça i Joan Ferran Barrachina 3r en els 200 m papallona quedant a menys de 2 segons de la mínima nacional.

I les jornades celebrades a la piscina municipal de Benicarló, en la Lliga de Promeses, tampoc van ser menys amb els cronos realitzats pels nostres nedadors i nedadores que aconseguiren bones marques i bones finalitzacions en les diferents sèries nadades. L'equip va estar compost per: Alejandro García, Didac Saura, David Curto, Pablo Ebrí, Alberto García, José Julián Jaén, Marc Vea, Nacho Falcó, Victor Monserrat, Mario Tomás, Ivan Vizcarro, David Valdearcos, Juan Diego, Helena del Castillo, Cristina García, Noemí Anta, Vanessa Bel, Adrea Remolina, Ariadna Coll, Carla Fresquet, Gisele Mateu, Nicole Mateu, Julia Barrachina, Gema Labernia, Blanca Pérez, Noa Antón, Ester Segura y Gemma Rillo.

Destacar a nivell individual la victòria de Julia Barrachina en els 100 m estils amb un crono de 1:43.24; la 3a posició de Gemma Labernia en els 100 m estils; 3a Ester Segura en els 200 m estils i Didac Saura amb la 3a posició en els 200 m estils.

La campanya de l'Esport Escolar en la seua recta final

text i foto VICENT FERRER

Quasi sis-cents escolars participen en el programa d'esport escolar que es ve organitzant, des de la regidoria d'esports, trobant-se ja en la recta final, atès que en breus dates començaran les fases finals de la competició regular en tota l'oferta. Una campanya que es tancarà amb tres jornades comarcals de convivència amb esportistes d'altres poblacions. El programa ha estat oferint als escolars benicarlandos diverses ofertes per a competir en els esports que més agraden: bàsquet, handbol, futbol sala, atletisme, judo, pilota valenciana, escacs, tennis de taula, gimnàstica rítmica, natació i ciclisme. El calendari de competició escolar es tanca enguany amb tres jornades comarcals; 8 de maig a Vinaròs; 15 de maig a Benicarló; 22 de maig a Peníscola. La festa de clausura tindrà lloc el 29 de maig.

"Cap benicarlando es creu la justificació que ha donat el PP"

ve de la p gina anterior

socialistes consideraven que "el PP li està buscant una eixida digna fora de Benicarló com funcionari". Escuder anava més enllà en les seues afirmacions i confirmava que "cap benicarlando es creu la justificació que ha donat el PP, al traduir-se el malestar i la desorganització en la Policia amb una desena d'agents de baixa i altres que havien sol·licitat el trasllat. O quan ha estat prenent decisions sense sol·licitar informes tècnics, apartant de les seues funcions a l'Intendent Cap de Policia Agustín Parra, i veient els caòtics canvis en el trànsit que ha realitzat el regidor", afegia. El portaveu conclou dient que "hem assistit al fracàs més rotund de la política de seguretat del PP i de l'impulsor d'aquesta política, Ramón Soriano". Malgrat aquestes acusacions, la confiança de l'alcalde en Soriano quedava més que demostrada quan a l'agost del 2009 es veia obligat a remodelar de nou el seu equip de govern. En aquest cas, provocat per la renúncia per motius de salut a l'acta d'edil de Raquel Durá, anterior titular de Cultura i Educació. El decret d'ajuntament atorgava la delegació de Cultura a la edil de Comerç, María Ortiz, mentre que Educació quedava en mans de Ramón Soriano.

PARTICIPACIÓ CIUDADANA

Però l'edil, continuava sent protagonista de titulars de premsa relacionats en els últims mesos amb l'àrea de Participació Ciutadana i les acusacions abocades pels membres dels fòrums de l'Agenda 21 contra ell. L'última protesta que van fer pública a principis del mes de març, assegurava que els seus integrants "van ser convidats a abandonar la casa consistorial després de ser desafiat per un regidor que cobra més de 1.800 euros per porta endavant la Participació Ciutadana". En aquesta línia, els dos grups en l'oposició de l'ajuntament han denunciat en repetides ocasions el procés de degradació de la implantació de la

A21 en el municipi, que ha desembocat en la desaparició de tots els consells menys el de Necessitats Socials. Sense anar més lluny, en l'últim ple celebrat aquest mes un dels debats més agres entre equip de govern i oposició se centrava en aquest tema. Tot, en el marc de la proposta sobre el conveni per a la redacció dels plans urbans sostenibles, en el qual els socialistes recordaven que era necessari un procés de participació ciutadana per a poder aprovar-lo. "Vostès des de l'equip de govern l'han matat", assegurava Escuder. Per la seua banda, el portaveu del Bloc per Benicarló, José Luis Guzmán, demanava que el conveni "siga un nou punt d'arrencada per al procés de Participació Ciutadana". Malgrat les crítiques de l'oposició, l'encarregat de contestar a les demandes va ser Antonio Cuenca, portaveu de l'equip de govern, qui assegurava que el procés d'implantació de l'Agenda 21 seguia en marxa, reconeixent el minvament de les taules de participació "però no se per quin motiu". El portaveu socialista li sol·licitava la renúncia pública del consistori a la Carta de Aalborg "perquè la tenen de florero".

PRESUMPCIÓ D'INNOCÈNCIA

Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, va signar dijous 26 de març el decret d'alcaldia que suspèn l'edil Ramón Soriano, de les seues atribucions com regidor de Participació Ciutadana, Cementiris, Informàtica i Educació. Va ser el propi representant municipal el que ho va sol·licitar al final d'una llarga sessió de ple ordinari, després de la pregunta realitzada pel portaveu del PSPV, Enric Escuder el qual demanava explicacions sobre l'actuació del primer edil després de conèixer-se la sentència que condemna l'edil. Soriano havia demanat defensar-se davant el ple si es realitzaven preguntes sobre aquest tema i lamentava que "s'haja vulnerat la meua presumpció d'innocència", assegurant que "totes les que se

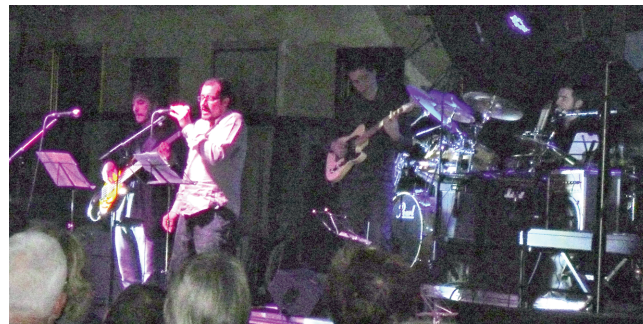
m'han fet en premsa són falses acusacions de les quals he pres deguda nota i les accions pertinents". En aquest sentit, anunciava que ha iniciat els tràmits "de les querelles criminals contra les persones que m'han intentat fer-me mal. Totes aquestes falsedats i atacs m'han fet molt de mal a mi i a la meua família i no hi ha diners en aquest món per a poder-lo pagar". Per tot això, Soriano demanava la suspensió dels seus càrrecs municipals "almenys provisionalment fins que isca qualsevol resolució que declare la meua innocència", ja que ha recorregut la sentència que li condemna per un delictes de coaccions. L'edil, perd així les seues atribucions però no la seua acta de regidor i continuarà cobrant per assistència a comissions i plenaris.

El debat sobre el tema no es resolvia amb aquest anunci, sinó que el portaveu socialista replicava que la pregunta l'havia dirigit a l'alcalde ja que "el senyor Soriano és delegat seu, investit d'autoritat". Escuder es referia a la sentència per a recordar-li al primer edil que Soriano es va fer acompanyar d'un policia local a les dependències d'una empresa on va formular les acusacions per les quals ara ha estat condemnat "sent tinent d'alcalde de policia". El primer edil puntualitzava aquesta acusació assegurant que "en aqueix moment i en aqueix dia no estava de torn, i ho va acompanyar perquè era excunyat d'un dels Salinas", propietaris de l'empresa que va denunciar a Soriano. "Però no va pujar ni va intervenir per res, això ho posa en la sentència", recordava Domingo. D'altra banda, assegurava desconèixer si l'ara edil sense atribucions va utilitzar les dependències municipals per a exercir la seua professió d'advocat, tal com s'ha desvetllat aquesta setmana. "Ve molta gent a veure'ns i jo no em pose darrere de la porta a veure si parlen de Cultura o de creïlles. Soriano a mi m'ha dit que no s'ha reunit ací i jo ho crec, això no ho posa la sentència".

Gran èxit de "THE BEATLES" amb accent benicarlando

text REDACCIÓ

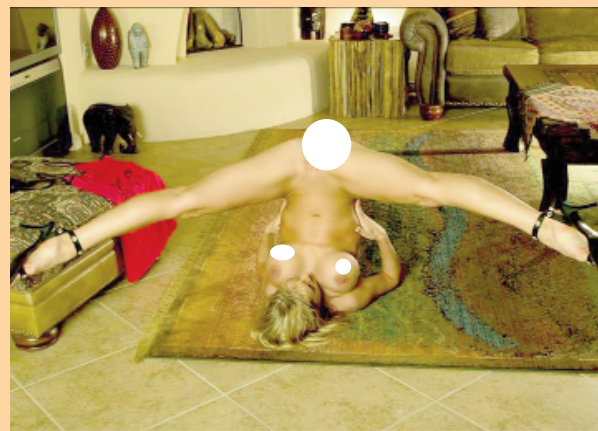
El passat cap de setmana vam poder gaudir d'un espectacle dedicat al grup de pop The Beatles. Diverses formacions locals van fer versions dels temes més coneguts de la banda de Liverpool. Deja Vu, Materia Gris, The Spaniels & Friends i molts altres músics van rebre el sincer aplaudiment dels molts espectadors que es van congrega en el restaurant El Cortijo de la nostra ciutat.

DR. CLIMENT

FILOSOFIA ORIENTAL

En els darrers dies, i amb el balanç tant negatiu dels últims mesos, el facultatiu ha buscat un canvi de rumb en la seva vida. Aquest populisme amb els pacients i les males amistats que arplega del dispensari no li porta mes que problemes: una sodomització en carnavales de Vinaròs i cremades de tercer grau a falles. Així ha estat un cap de setmana en un centre de naturopatia i meditació, per equilibrar la ment i el seu cos amb la professora de ioga que li mostra les millors posicions.

EL BENLLOCH SAP APROFITAR LES SEUES OCASIONS

text i foto VICENT FERRER

3 BENLLOCH: Raúl, Fernando, Xavi (Rocky, min. 67), Juanjo, Edu, Redón, Pitu, Jaume (Jordi, min. 73), Carlos (Alberto Benages, min. 62), Héctor i Diego (Manu, min. 66).

0 BENICARLÓ: Guillamón, Raúl Mora (Fuentes, min. 73), Oscar Seba, Dani, Víctor Esbrí, Rubén, Borja (Ori, min. 75), Vázquez (Kamal, min. 65), Pitu, Raúl Martínez i Monti.

ÀRBITRE: Ramírez Lara, col·legi valencià, ajudat per Caparros Hernández i Fuentes Fuentes. Targetes grogues als visitants Dani, Borja i Rubén.

GOLS: 1-0 min. 23, Héctor. 2-0 min. 33, Jaume. 3-0 min. 60, Pitu.

INCIDÈNCIES: Partit disputat dissabte passat en el Municipal El Pinar davant d'un centenar d'espectadors.

El Benlloch, que continua lluitant per una plaça a la promoció d'ascens a la Tercera Divisió, va guanyar al cuer Benicarló, que va demostrar ordre i interès, però que no va estar encertat de cara al marc contrari. No obstant això els jugadors locals van fer notar la seua superioritat, i van aprofitar les ocasions.

El primer gol el va marcar Héctor i el segon, que va donar més tranquil·litat als jugadors del Benlloch, Jaume, al resoldre un u contra u amb el meta cadufer Guillamón. Sentencià el partit Pitu amb un golàs. Els benicarlandos van tindre tres clares oportunitats però primer va ser Raúl Martínez i després Monti els que no van aconseguir batre Raúl. Després del descans Borja va tindre l'oportunitat de marcar.

La selecció espanyola de tanques entrena a les pistes benicarlandes

text i foto VICENT FERRER

Per segon any consecutiu la secció de tanques de la Selecció Espanyola d'Atletisme ha triat les instal·lacions esportives de Benicarló per a realitzar una concentració al llarg de la Setmana Santa.

Els atletes treballaren fins al dijous 31 en l'Estadi d'Atletisme Municipal. Un total de 26 atletes han estat convocats, procedents de diferents clubs espanyols, així com l'equip tècnic de la federació, estan entrenant des de divendres passat en els carrers de l'estadi. Uns entrenaments en doble sessió de matí i tarda, pel que els afeccionats a l'atletisme s'han pogut acostar a veure com treballen els internacionals, sobretot els joves atletes del Club d'Atletisme Baix Maestrat. El regidor d'esports de l'Ajuntament de Benicarló, Joaquín Pérez Olló, els ha agraït l'haver tornat aquesta ciutat per a realitzar uns entrenaments a les instal·lacions municipals. Per la seua banda el seleccionador, Jesús

Álvarez, va comentar que han repetit lloc de concentració per la magnífica experiència del passat any, afegint que espera no siga l'última. Tots els participants en la concentració han rebut una borsa amb objectes de promoció de la ciutat

EL BENICARLÓ CEDIX L'EMPAT EN LA SEGONA PART

text i foto VICENT FERRER

2 BENICARLO AC: Diogo, Vadillo, Valença, Diego Blanco, Chicho; cinc inicial; Xapa, Lolo, Leo, Boi i Crepaldi.

2 PINTO: Alex, Gonzalo, Kiki, Antofito, Bruno; cinc inicial; Zamo, Sarment estèril, Damián, Alonso i Xinés.

ÀRBITRES: Bel Pascual i Moreno Millán, de Barcelona. Van mostrar targeta groga al local Diego Blanco; als visitants Zamo i Gonzalo.

GOLS: 1-0 min. 2, Diego Blanco. 2-0 min. 10, Diego Blanco. 2-1 min. 29, Bruno. 2-2 min. 31, Bruno.

Tot el treball realitzat en la primera part se'n va anar per terra en dos jugades després del descans, amb la qual cosa els benicarlandos han perdut una gran oportunitat per a incrementar les diferències amb el penúltim classificat. Al final del partit decepció entre els aficionats caduferos que, en la recta final, no van tindre de cara a la deessa fortuna.

Els dos equips es jugaven molt en el partit, però el Benicarló Aeroport Castelló va eixir molt connectat, pressionant al rival per tota la pista, recuperant balons amb facilitat, i aconseguint obrir el marcador als dos minuts. Millor no es podia posar l'encontre, ja que això va permetre als locals continuar manant en el partit i fruit d'això va arribar el segon gol, de nou obra de Diego Blanco. Va poder matar el partit l'equip cadufero, però es va erra en els últims metres.

Després del descans el Pinto va traure les mateixes armes que el Benicarló, va pressionar l'eixida dels locals i quan va recuperar en defensa sortint ràpid cap a la porteria de Diogo, fallant dos contres Bruno i Alonso. Tot un avís. Encara així el partit estava controlat pels locals i va poder sentenciar Chicho, sol al segon pal, al servici d'una falta però va errar la rematada. A la jugada següent Diego Blanco va perdre un baló, Bruno va marcar i va ficar la por en el cos dels locals, fins que va tornar a marcar Bruno a la contra.

Restaven nou minuts i l'equip, més amb el cor que amb el cap, va buscar el gol, però Vadillo i Valença es van trobar amb un Alex sensacional i una altra vegada es va fallar en jugada de falta. Damunt, a falta d'un minut, un partit més, Xapa, que va eixir com a porter-jugador, va estavellar un baló en el travesser i ja dins de l'últim minut de nou rematada al pal després d'una jugada on els visitants van tindre molta fortuna.

1a fase campionat social de Ronsa

text i foto REDACCIÓ

Malgrat els pronòstics de temps adversos, la tempesta perfecta o ciclònica, vam realitzar la 1a fase del social.

Es van apuntar un total de 12 embarcacions, bastants menys de les esperades. Les captures, també contra pronòstic, van ser abundants, ja que la majoria d'embarcacions van puntuar, bàsicament amb bonics mabres, i deixen la classificació ja molt tancada de cara a les pròximes fases. L'embarcació que es col·loca líder va ser la debutant "XALOC VII" amb una nombrosa pescada de mabres, encara que complint amb la normativa actual de club, que tan sols permet el pesatge de 15 peces per embarcació, va haver de rebutjar l'excés de peces cobrades.

BENICARLÓ ESCORTA AL SEU CRIST EN LA PROCESSÓ DE BAIXADA

text i foto REDACCIÓ

Benicarló va celebrar Diumenge de Rams la multitudinària processó de Baixada del Crist del Mar des de la parròquia de Sant Bertomeu fins la de Sant Pere, on rep cult al llarg de tot l'any.

Més de 12.000 devots de la imatge la van escortar amb ciris en el tradicional recorregut que retorna al Sant Crist després de la celebració de la Novena en el seu honor. La devoció per Ell es fa poble en una de les manifestacions de Fe més multitudinària que es produeix en la província. A les vuit i mitja de la vesprada, les campanes de Sant Bertomeu acomiadaven a la santa imatge, que eixia d'un temple abarrotat de fidels que esperaven amb els seus ciris en silenci l'eixida de la imatge. Només el sord retronir dels tambors trencava el silenci que s'estenia com un mantell de fervor al llarg de tot el recorregut. La devoció popular pel Crist de la Mar, complia enguany 360 anys ininterromputs d'adoració benicarlanda d'agraïment a la imatge que va salvar la ciutat de la pesta bubònica que va acabar amb els seus avantpassats en 1650. Els carrers més cèntrics de la ciutat s'il·luminaven amb les ciris que flanquejaven la barca que, en una imatge carregada de plasticitat, transportava al Crist dels benicarlandos de tornada a la seua casa.

Malgrat el pas dels anys, la Fe en Ell es manté ferm en el cor dels benicarlandos i es resumeix en els versos que Mossen Salvador Duart va compondre amb motiu de l'arribada de la nova imatge beneïda després de la Guerra Civil: "Tant us va voler Jesús, que es va fer benicarlando". La processó va posar punt i final als actes extraordinaris celebrats amb motiu del 360 aniversari de l'arribada del Crist a la costa benicarlanda i que van incloure el trasllat durant dos dies a la parròquia de Santa Maria durant la Novena, un fet que només es produeix cada cinc anys. També la representació de l'Acte Sacramental "El Crist del Mar, Benicarló 1650" tornava a recordar als benicarlandos les arrels de la profunda devoció que la ciutat viu pel Crist del Mar.

TRADICIONAL CONCERT DEL DIUMENGE DE RAMS

text i foto REDACCIÓ

Un dels actes tradicionals a Benicarló en el matí del Diumenge de Rams se celebra cada any a les 12 h a la Plaça de Sant Joan, on, després de la processó de les palmes, la Banda Juvenil "Ciutat de Benicarló" ofereix un concert que suposa la continuïtat d'un arrelat acte cultural que, des de fa dècades, la Banda de Benicarló ve celebrant en aquest espai d'acústica tan agraiada. Aquest concert també suposa normalment l'inici de l'activitat concertística de la Banda Juvenil durant l'any i que té continuïtat amb altres audicions, bé d'aquesta jove formació o de la banda gran, col·lectiu per al que els músics de la Banda Juvenil agafen experiència en aquests concerts. En aquesta ocasió, l'esplèndid clima va acompanyar una magnífica interpretació d'un repertori exigent per uns músics tan joves, que va ser acollit pel nombrós públic present amb forts aplaudiments, demostrant que el planter de l'Escola de Música té molt bona salut. La Banda Juvenil, dirigida per Pablo Anglés, va començar la seua actuació amb una adaptació de la Marxa Turca, 3er moviment de la Sonata KV 331 de W. A. Mozart. A continuació, l'interessant obra de Ferrer Ferrán, Toyland Suite, va transportar al públic present a la fantasia dels jocs de xiquets amb els seus 4 descriptius i meravellosos moviments: Ninos i Titelles, La Caseta de Nines, El Tren i El Soldadet de Plom. Festa Paesana, de Jacob de Haan, basada parcialment en un anthem o himne neerlandès, va aportar un llenguatge musical diferent i, a la vegada, de gran interès musical. Per últim, el caire popular i participatiu del

concert es va potenciar amb la darrera obra, Country and Western, selecció de temes de l'Oest on el públic va participar amb palmes acompanyant alguns dels temes, i on els músics van voler fer alguna que altra broma per tal de fer més agradable el concert. Cal destacar el parlament previ del president de l'entitat, Carlos Sánchez, que va denunciar l'incompliment del Govern Valencià dels acords signats i ratificats posteriorment fa mesos amb la Federació i que, entre altres coses, suposa retallar fins un 35 % l'aportació econòmica per al 2010 a les Bandes de Música valencianes, fet que suposaria posar en greu perill la supervivència d'una red d'Escoles de Música al voltant de les Societats Musicals, com la de Benicarló, i que forma cada any a més 60.000 alumnes. Per a tal efecte es va demanar al públic present l'adhesió al manifest publicat en la pàgina web de la Federació <http://www.fsmcv.org/> per tal d'evitar aquest greu fet sense precedents.

ALUMNES DE L'IES "RAMÓN CID" GUANYEN LES OLIMPIADES EN DIVERSES DISCIPLINES

text JM SAN ABDÓN foto TEUDO SANGÜESA

Adrián Aragonés i Héctor Sangüesa, alumnes de l'IES "Ramón Cid" s'han classificat en primer i segon lloc, respectivament, en l'Olimpiada de Biologia celebrada en la Universitat Jaume I de Castelló en la que competien alumnes de la major part d'instituts de la província. El primer d'ells ha participat el proppassat

cap de setmana en la fase estatal que ha tingut lloc a València. Per la seua banda el també alumne de l'IES "Ramón Cid", Albert Senén s'ha classificat en primer lloc de la província en les Olimpíades de Matemàtiques i Física. Ha participat en la fase estatal de Matemàtiques, que ha tingut lloc aquest cap de setmana a Valladolid, i participarà en la fase estatal de Física que es celebrarà a Alacant, entre el 8 i 11 d'abril.

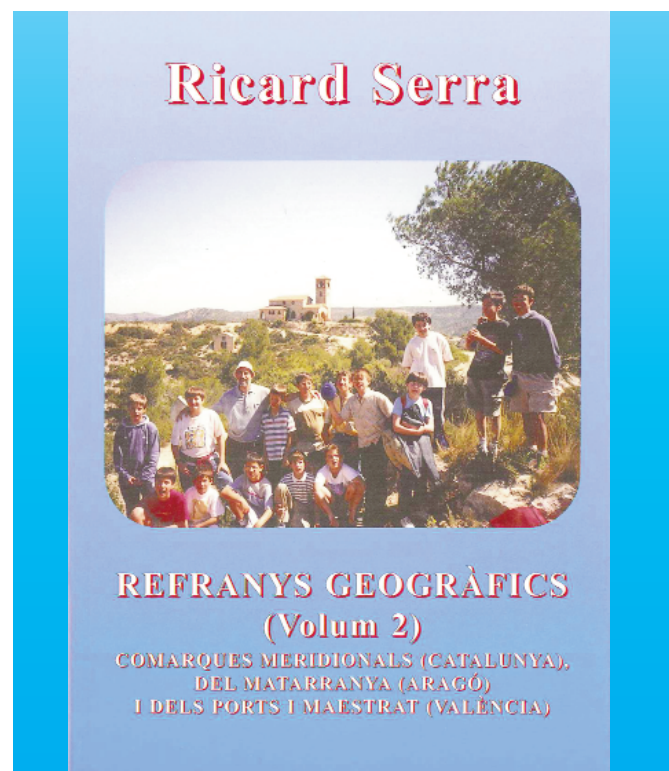
Refrans geogràfics 2

text REDACCIÓ

L'autor, Ricard Serra, ens presenta aquest llibre de Refrans, en el seu segon volum, com a complement de la col·lecció sobre el folklore en la nostra llengua. Després dels 25 volums inicials, que abastava les comarques i subcomarques de Catalunya, n'ha publicat altres dos que amplia el refranyer geogràfic català, sent aquest segon, on s'arriba fins al Maestrat tot i ampliant-lo a les comarques del Matarranya i dels Ports.

Tant en aquest llibre com en tota la sèrie s'ha fet una original feina de sistematització, de les moltes dites i refrans del nostre àmbit lingüístic classificant-los per comarques, subcomarques i rodalies.

S'han recollit només les dites, refrans i corrandes que tenen caràcter geogràfic i que poden versar sobre qualsevol tema però que sempre solen tenir un to sorneguer i exagerat sobre les virtuts del propi poble o els defectes dels veïns. Al cap i a la fi no és més que la història viva i contada del que uns pobles al llarg del temps han pensat de si mateixos i dels pobles veïns.

DIGNITAT

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Segur que aquesta paraula té un to massa solemne per parlar de futbol de primera regional preferent. N'hi deuen haver altres, però ara mateix no se me n'acut cap. Cada vegada que miro la taula classificatòria i veig el Benicarló completament despenjat, ensorrat amb només catorze punts, sense cap possibilitat de no baixar penso que els qui es posen la nostra samarreta cada diumenge i suporten tantes dosis d'humiliacions (sé que tampoc és aquest el mot adient) són unes persones dignes.

Són dignes, digníssims, tots els nostres futbolistes que es posen la nostra samarreta i que fa dies que no en veuen ni cinc però que entrenen –amb més o menys il·lusió– i que posen el peu i que saben que allà on van representen el seu poble perquè ja se n'encarreguen de recordar-los-ho (benicarlandos, va, que l'any que ve jugareu en lo Càlig i en lo Canet). És digna l'actitud de Guillaumon cada vegada que s'ha d'ajupir per arregar la pilota que sense pietat algun ha introduït dins la seua porteria. És una qüestió de dignitat cada vegada que ens treuen una targeta no per protestar sinó per jugar amb els cinc sentits.

Més en diré. Tot i que fa la Junta Directiva és d'una dignitat extraordinària. Els en plouen per tots els costats. Per tots. Per part d'un sector del públic poc nombrós i mal avingut. Per part d'exdirectius, expresidents, exentrenadors, exsocis, exaficionats, exquehansentalgunavegadaparlardelBenicarló... I ells aguanten amb estoïcisme. Són ells els qui treuen la cara davant els futbolistes i els diuen que faran tot

el possible per pagar-los. És poc gros això? És el president i els quatre que li fan costat els qui suporten amb dignitat que hi haja equips que ja hagen tocat els nostres jugadors per a la proper temporada (fins i tot per jugar a segona regional). Amb dignitat –sí, repeteixo– amb dignitat s'han equivocat amb la major part dels fitxatges que han fet; però hi ha algun neci que pensen que van dur ací tota aqueixa colla de xicots exòtics –veneçolans, guineans, nigerians...– perquè fracassaren? Cal tindre mala llet per pensar això. S'han equivocat, les proves ho demostren, però només l'erren els qui posen la panxa en perill i ells, l'han posada.

Fins i tot gosaria dir, però no ho tinc gens clar això, que és digna la posició de l'entrenador. El senyor Mingol està acostumat a treballar amb equips guanyadors i ací, resisteix amb l'única companyia de la derrota diumenge sí, diumenge també. Resisteix amb onze futbolistes i sense cap equip. Resisteix, suposo també, perquè bé deu haver algun contracte que

li impedeix fugir per cames de tanta misèria (aquest tampoc és el mot).

I què ens queda ara? Doncs precisament això. La dignitat. Hem de jugar encara contra el San Jorge i el Vinaròs. No tindriem més goig el socis que poder guanyar tots dos partits. Sé de gent –com són de roïns, Nostre Senyor– que pensa que l'únic al·licient que ens queda és derrotar aquests dos equips i contribuir així a arrossegat-los amb nosaltres al pou de la primera regional. Sí, igual seria bonic, però no està bé dir-ho, no està bé.

Per cert, el CDB va perdre dissabte passat –dignament, això sí– per tres gols a zero al camp del CD Benlloch o una cosa per l'estil. Que es comprén que van els tercers i tenen aspiracions de jugar la promoció. Aquest cap de setmana no hi ha lliga. En fi, anirem a menjar-nos una mona digna i després, després... Déu provirà.

MONES DE PASQUA

Com a cloenda del segon trimestre escolar el Col·legi Públic Mestre Francesc Catalán ha continuat celebrant la tradició popular de fer les MONES de Pasqua. Aquesta festa la vam començar només vindre de falles, comprant els ingredients per a fer el dolç típic d'aquesta diada i treballant a les diferents àrees qüestions relacionades amb la Pasqua: receptes, cançons, problemes, tradicions, etc.

El dilluns 29 de març de bon matí cadascun dels nivells de l'escola va començar a fer les mones, això sí, amb la col·laboració de mares i professorat que s'havien encarregat abans d'anar a buscar al forn les llandes i la pasta per a la mona. Així cada alumne/a amb una bola de pasta, va fer-se la seua mona al seu gust i amb xocolata dins, va posar un ou pintat, seguidament la va decorar, la va pintar, va posar un furgadents amb el nom de l'autor i la va deixar a la llanda.

Finalment alguns alumnes acompanyats de les mares van portar les llandes amb les mones al forn de Montse per a coure-les.

La cloenda d'aquesta tradició va tenir lloc per la vesprada quan les mares van anar a buscar les mones al forn per portar-les de vell nou a l'escola i les mestres s'hi van encarregar de repartir-les entre els alumnes, que a les cinc se les van emportar a casa seua segurament per a menjar-se-la el diumenge de Pasqua.

CP. Mestre Francesc Catalán.

ABRIL 2010 MES DEL LLIBRE

A LA BIBLIOTECA MUNICIPAL MANEL GARCIA I GRAU

Del 1 al 15. Mostra del llibre Infantil i Juvenil.

Coincidint amb el Dia Internacional del llibre Infantil i Juvenil

Divendres 9 11.30 Conta contes "Tots a escena" a càrrec de Sènia Activitats. Edats de 6 a 9 anys.

Del 19 al 30 exposició de novetats bibliogràfiques de la FESTA DEL LLIBRE de 2010.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

Detalls per events socials
embotits de la comarca
Croquetes de Morella
Productes valencians
20 espanyoles
Patés, foies
Melmelades

Local 32 Benicarló Centro
T. 964 47 47 62

LES MONES DE PASQUA AJUDEN A COMBATRE LA CRISI A LES PANADERIES

text REDACCIÓ

Són jornades de treball frenètiques que obliguen fins i tot a triplicar la plantilla habitual de treballadors en l'obrador. El forn-pastisseria Montse de Benicarló vendrà durant aquests dies més de mil mones de Pasqua i dues mil farinoses. Carlos Morente, gerent de la panaderia, assegura que "quasi no tinc temps ni de dormir" a causa de la quantitat d'encàrrecs que ha de satisfer aquests dies. L'obrador registra una activitat frenètica a qualsevol hora del dia i una intensa olor a massa cuita inunda l'ambient només entrar en ell. "No parem de coure en tot el dia i quasi ni descansem a la nit", assegura Morente. Aquest establiment, que va rebre el premi Comerç Excel·lent que atorga la Generalitat Valenciana en l'edició d'enguany, utilitza ingredients de primera qualitat per a l'elaboració dels seus productes "i a poder ser, de la nostra zona", assegura el seu gerent.

En plena recessió econòmica, l'establiment no s'ha vist afectat per la conjuntura i abastirà fins i tot a més consumidors que en anys anteriors. "Crec que el secret està en la qualitat que oferim i el servei que donem", assegura Morente. La seua situació no és diferent a la d'altres establiments de Benicarló, que també es veuen obligats a reforçar la plantilla per aquestes dates per a satisfer la demanda. Ous, farina, sucre, oli d'oliva i llevat són els ingredients bàsics que componen aquests dolços típics de Pasqua. Amb molta paciència, es van barrejant fins aconseguir una massa homogènia que conformarà la base del producte final. En una llarga taula i amb el treball organitzat com en una cadena de producció d'una gran factoria, els treballadors van elaborant el producte.

En el cas de les farinoses, la massa s'aplana per aconseguir un cercle perfecte. A continuació, es procedeix a introduir el farciment. I ací, els consumidors ho tenen molt clar: la que realment triomfa és la tradicional de cabell d'àngel, malgrat que en aquest establiment ofereixen fins a cinc varietats més: crema, xocolata, ametlla, boniato i carabassa groga. Es tanca el cercle sobre si mateix, es pinta amb ou i al forn per a coure-la. En el cas de les mones, la més demandada "és la de xocolata", encara que també en aquest cas, es pot adquirir farcida amb els mateixos sabors que les farinoses. Respecte al guarniment, la panaderia les ofereix d'un o dos ous, encara que com sempre "el client és el qui demana i si la sol·liciten més gran, se li fa. Mentre el forn està avisat, es fan a gust del consumidor". Morente reconeix que "es ven més la farinosa que la mona perquè és el nostre dolç tradicional en aquesta comarca" malgrat que ara es ven durant tot l'any "perquè la gent ens les demana".

Els compradors solen ser "padrins que la hi regalen als seus fillols i avis per als seus néts", seguint una tradició que es perd en la memòria dels temps. Sobre la taula de l'obrador, esperen cinquanta mones per ser pintades amb ou. En pocs minuts reemplaçaran en el forn a les seues homònimes ja cuites, destinades a acompanyar les comandes que ja comencen a arrebregar-se en aquest comerç tradicional. Pocs sabran que estan seguint una tradició iniciada pels nostres avantpassats els moriscs, que oferien la mona als seus senyors per aquestes dates.

DIES VISCUTS A CALÀBRIA

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

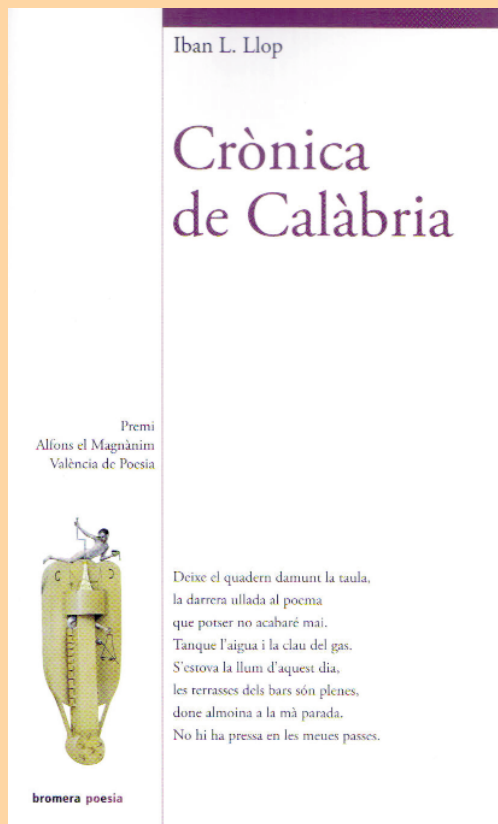
IBAN L. LLOP.
Crònica de Calàbria.
 Edicions Bromera.
 Alzira. 2009.

Iban L. Llop (Borriana, 1975) compta ja amb una important trajectòria literària, aquest és el seu cinqué poemari, avalat, com tots els anteriors, amb un premi literari, en aquesta ocasió l'Alfons el Magnànim de València.

El llibre està dividit en diverses parts, la primera comença amb un poema en què manifesta diferents sentiments davant la ciutat en la que ha anat a viure, en els que predomina la sensació de desencís davant del lloc on viu. Tot i això després vindran algun poemes, en què apareixeran records agradosos amb els amics, "Però et reservaràs encara aquell diumenge/ en què vas ser feliços, immensament feliços", però sobretot predominaran els records pocs satisfactoris, la comunicació en l'amor, la inadaptació a la ciutat, "Donaràs l'esquena a aquesta ciutat/ que t'ha omplert d'odi, aquesta ciutat/ que no t'ha d'acceptar mai de la vida." on porta una vida rutinària, només trobarà consol en la poesia, en la lectura dels versos de Salvat – Papasseit o en la conversa amb el poeta Carlos Marzal, tanmateix lamenta que a l'haver-se de guanyar el pa s'oblida de la literatura. Hi ha també el lament per la deshumanització de la ciutat per la indiferència davant l'home que es suïcida en el impressionant poema titulat "Andana segona". Finalment hi ha el desig de fugir de la ciutat i cercar-ne una d'ideal.

En la segona i la tercera part ens presenta, en primer lloc l'arribada a la ciutat, el primer comença amb una imatge poètica, però que és trencada amb l'arribada del revisor, després apareixeran tot un seguit de visions negatives, la fredor de l'estació o l'estada en l'hotel que es converteix en presó. Prenen protagonisme a continuació una sèrie de poemes que contenen històries relacionades amb la màfia, món que l'autor va conèixer de ben a prop en una època en què va treballar com a traductor en un jutjat de Nàpols.

Després de presentar aquest món sòrdid, en la quarta part, el llibre es torna més plàcid, es cerca aquelles petites coses aporten petit plaers a la vida, s'inicia amb un poema que té el significatiu títol de "Pausa" on diu "He volgut només dos minuts de

pausa, / que de sobte callara tot el món/ i em deixara ben sol amb els meus versos." Els versos, els llibres, la literatura, com a refugi contra la rutina de la quotidianitat, és el tema d'alguns dels poemes, però també els records de la infantesa, o la reflexió sobre si mateix, el pas del temps i les il·lusions insatisfetes, "Som els rostres que recorden la fuga/ com la recerca o la conformitat,/ i, després de la darrera mirada, / em pregunte si no dec de ser jo/ qui ha traït les seues esperances."

En la cinquena part del llibre continua la poesia com a protagonista, aquesta vegada, com a consol enmig d'un món hostil, "Em relaxe mentre s'atura el temps/ abans que no acabe Cambra de mapes. /Ensuma un gos l'aire abans d'ajocar-se,/ només un llibre em farà companyia." I acaba amb un viatge per diferents ciutats italianes, on entre la visió de les mateixes apareix una altra vegada la poesia o l'amor. Acaba el poemari amb un poema en què anuncia el propòsit d'iniciar una nova vida, i no sotmetre's a la voluntat del destí.

"Crònica de Calàbria" és un esplèndid llibre de poesia, un llibre ple de poemes escrits a partir de la pròpia experiència vital, que en cada vers en transmet un grapat d'emocions carregades de vida.

ve de la p gina anterior" Papa resant l'Angelus i dient "buenos días, bon día, bon jour..." o el cap d'estació eixe de la Renfe que a l'estiu anuncia els trens en varies llengües. Segons vam saber va assegurar que ho feia en senyal de respecte a la gran quantitat de turistes que s'unien a la multitudinària benedicció. Clar, el curiós va ser que no ho va dir ni en uruguaià, ni colombià, ni... públic majoritari a la plaça. Ah, que són dialectes del castellà?

respecte i una mica de seny. A més d'uns quans policies municipals que obligaren a llevar els cotxes abans i dirigiren el trànsit una mica, estaria bé que, per a properes vegades, els canvis d'església amb el Crist a les espatlles dels fidels s'organitzara una mica millor. El totum revolutum de la foto és una mostra del que no pot passar. Ens hi juguem el Crist!!!

Ni el Papa

Espectacular la benedicció de rams que feien els mossens de Sant Bertomeu. Per segon any, van convocar els fidels a la plaça Constitució, on desitjaren un bon dia, en sis idiomes!. Mossen Carlos semblava el

Ben mudats

Això sí, alguns tafaners que passàvem per allí, de tota manera ens vam quedar amb el dubte. El dubte de si allò era una benedicció palmera, una desfilada de rams, o una desfilada de "modelitos" de primavera. I és que, qui més i

qui menys, semblava que havia esperat en candeleta un dia de sol per lluir-ho tot: palma i palmito. Podia passar ben bé per un espot de "El Corte Inglés".

Presumpte innocent

A veure si ho entenem. Açò del cas Soriano com és menja? Ell diu que no se li ha respectat la presumpció d'innocència però hi ha una sentència que el condemna... Quan hi ha sentència vol dir que, suposadament, la presumpció, del tipus que siga, s'han respectat, no? Per tant, ací s'acabaria la presumpció d'innocència, no? És que el jutge, al dictar la sentència, també s'ha errat? Doncs no ho entenem. Açò de les qüestions judicials és tot un embolic.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

No, diguem, no...

Sembla que 'algú (?)', va negar el permís als actors de la representació de "El Cristo del Mar, Benicarló 1650" perquè pugeren participar en la processó de baixada abillats amb el vestuari de l'obra. Els actors havien demanat que, de forma excepcional, pogueren participar en el trasllat del Crist, en senyal d'agraïment. Algú, però, va decidir que era "inconvenient". Els demandants van acceptar amb resignació la decisió de les altes instàncies, però... la sorpresa va vindre quan, en acabar la representació de diumenge i començar la processó, molta gent es va llençar a preguntar a tothom (bàsicament als actors, que ja s'havien vestit de carrer per participar de la processó), el per què no ho feien amb la roba

de l'obra? Quan explicaven els motius, la resposta era sempre la mateixa: "en la pujada van desfilat les falleres com si fora una presentació fallera, i això sí que estava be???" Vosaltres no sou d'eixe món

Com van dir els actors, "és en eixos moments és quan un se n'adona del que realment pensa el poble al que, curiosament, només se li consulta per interessos econòmics", és a dir, quan alguns "listillos", tenen que guanyar-se la seua acta de regidors. Aleshores, la passejada de les falleres i el

president de la Junta Local Fallera, acompanyant al Sant Crist, què era? Una promesa del nostre alcalde? Un acte de contrició, que no havia de passar per les altes instàncies? Sempre hi haurà categories. Això sí, la cosa no ha quedat en no res, sembla que ha alçat més que bombolles la presentació-desfilada fallera de la processó. I damunt, coma ara se li ha unit el fet de la negativa als actors que van fer la representació de l'acte sacramental a desfilat amb la seua vestimenta... Ja ho vam dir, que no res, que les falles donen vots i el Crist sembla que no. De tota manera... al temps, que Marcelino té les eleccions a la cantonada.

La mostra

Ja ho vam dir la setmana passada, al pobre Crist de la Mar no se'l pot tractar d'eixa manera. Cal una mica de

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Avui em perdonarà, senyora Garcia perquè la veritat és que no estic per a solfes ni per escriure sobre algunes de les bajanades que aquesta setmana he llegit a La Veu. Malgrat el meu estat d'ànim, he de reconèixer que m'ho he passat molt bé i m'he petat de riure amb algunes coses que he llegit, totes elles plenes de poques lligues. Però aquesta setmana la cosa ha canviat, i no estic per a fer broma. El meu cos no em demana festa. Estic trist. Que tampoc no es pense ningú que estic parlant, ple de fervor i religiositat, de la setmana santa de l'accent que segueix a la gran setmana de la dilapidació i malbaratament generalitzat. No, les coses no van per eixe camí. Aquests dies, que es repeteixen any rere any de la mateixa manera que el dia de la marmota, cada vegada són més sinònims de disbauxa i xerinxola que no de recolliment, reflexió i ... religiositat? En fi, que no ho tinc gens clar i estic una mica fart de discursos buits, de paraules que volen explicar les coses inexplicables i, fins i tot, justificar la tristor i el patiment de les persones. Cada dia em costa més entendre la existència d'alguna cosa que està més enllà del nostre enteniment, que suposadament ens dirigeix i, per damunt de tot, ens castiga i ens fa sofrir. Però el pitjor del cas és que sempre apareix la veu que justifica aquest turment, i que ens diu que això és bo i que totes les coses tenen la seua raó de ser malgrat la seua duresa. Jo no ho entenc així i aquest plantejament em sembla irracional i injust. Perquè potser aquells que s'omplen la boca amb aquests conceptes són els primers que, a l'hora de la veritat, fugen d'ells. Em sembla que hauria de canviar

una mica el to que està agafant aquesta pàgina. Per això vull recordar les coses bones i els bons moments viscuts, i oblidar les doloroses sensacions que he viscut aquests darrers dies. Vull guardar un bon record, tirar endavant i procurar fer feliços als que tinc al meu costat, que al cap i a la fi tot això que ens envolta només són quatre dies i, a alguns, ja ens n'han passat més de dos.

Ara el cos em demana parlar de les coses que m'han alegrat una mica l'existència mentre llegia aquesta publicació. Totes les coses sobre les falles han estat molt adequades. Per cert, al voltant d'això i tenint en compte el nivell de certa part de la colla fallera local, cabria la possibilitat de pensar que potser algun membre d'aquest col·lectiu s'ho agafe al peu de la lletra. Tot allò que envolta el món faller és kafkià. Això ha quedat demostrat aquest any malgrat això que diu a la pàgina quatre de "les falles més tranquil·les". No afegiré res més perquè ja n'hi prou.

Però em vull quedar amb la reflexió que fa el senyor Heras al voltant de les tertúlies i la eutanàsia. Efectivament, jo també estic d'acord que als únics llocs on podem escoltar tertúlies interessant i objectives és a alguns mitjans de comunicació públics i a uns pocs privats. Si algú té problemes amb una

digestió pesada i voldria treure tot aquell menjar que porta a l'estómac, jo li aconsello que es pose a vore algunes tertúlies diàries que fan a la televisió a partir de les deu de la nit. Això és una de les coses que ens ha portat l'apagada analògica i la connexió digital. Realment és molt complicat tractar l'eutanàsia des d'un punt de vista general, per això estic d'acord en que això és una cosa que hauria de quedar dins de l'àmbit particular de cadascun, evitant intromissions de terceres persones. El mateix hauria de passar amb l'avortament, que sempre parlen els primer que haurien de romandre callats. Sentint-los parlar sembla que tant una cosa com l'altra siguin obligatòries, que en regular-les o legalitzar-les, la gent ens llançarem a practicar avortaments i exterminat els malalts. Deixem que cadascú tinga la llibertat de decidir què és allò que més li convé en qualsevol moment de la seua vida.

Estic acabant i encara no he escrit res sobre el tema de la setmana. Ara me n'acabo d'adonar. Han condemnat un regidor de l'equip de govern per coaccions. Millor que se'n vaja cap a casa, que deixe el poble tranquil i que entre el següent regidor de la llista. Segur que no ho farà pitjor que molts que li anaven al davant.

Regidors sense cartera o cartera sense regidors

Tres són les remodelacions que el nostre alcalde, Marcelino, s'ha vist obligat a efectuar des que va començar la seua legislatura. L'última, per una sentència condemnatòria a un del seus regidors. Un bagatge molt trist i poc encoratjador el que, fins ara, porta la nostra màxima autoritat i que deixa en entredit la seua gestió política.

727

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

No surt d'un maldecap quan n'entra en un altre. Primer, al 2006, amb Soriano de protagonista, quan aquest era regidor de Policia i Seguretat i que, sobtadament, va "renunciar" a la seua delegació (l'oposició ho va qualificar d'un cessament en tota regla), per suposades desavinences de criteri. Després continua amb els problemes a l'àrea de Cultura i Educació, quan Raquel durà era la seua regidora, i que desembocaren en que aquesta delegació fora finalment assumida per la regidora Ortiz i el regidor Soriano, després de la seua renúncia. I ara, altra vegada amb el regidor Soriano, envoltat d'un afer que l'ha portat ha estar sentenciat per coaccions i que l'ha obligat a deixar les delegacions que tenia assumides.

Alguna cosa esta fallant de manera ostensible a dins l'equip de govern del PP benicarlando perquè es succeïsquen tants de problemes, greus, que han desembocat, per una banda, a la renúncia a l'acta de regidora de Raquel Durà, i per la'altra a haver de renunciar a les seues delegacions, per dues vegades, de Soriano.

I és que açò deixa el nostre ajuntament amb un equip de govern mancat de credibilitat i amb dos regidors de govern, sense cartera: Mundo i Soriano.

Però és que aquests fets no sols tenen una implicació política, que la tenen, també tenen una implicació de treball, de treball en el govern municipal que ara es veurà obligat a redoblar esforços per assumir allò que abans feien els que ara no tenen delegació. Per què, el nostre ajuntament es pot permetre el luxe de tenir dos regidors de govern, cobrant, sense cap feina aparent? L'oposició, almenys, fa d'oposició i, suposadament, fiscalitza el treball de l'equip de govern però els dos regidors de govern, que no governen, perquè ens serveixen?

Amb la crisi econòmica galopant que pateix la nostra societat no ens podem permetre aquests excessos.

El còmic

Per Xavi Burriel

"Condemnat i innocent???"

El còmic

Carxofa 1: Per al pobre sant Crist de la Mar. Li fan fer de tot: li canvien el camí quan als falleros els convé, el porten de parròquia en parròquia per què no sabem quina moda s'han inventat, l'emboliquen amb plexiglas quan plou, li canten des de darrera d'una furgoneta, li fan teatre de la seua "història" als seus morros, el fan parlar amb la llengua dels poderosos i no amb la del poble, ara l'acompanyen falleres, ... No en farem un poc massa?

Carxofa 2: Per a tots els que van fer-nos passar una vetllada molt agradable el divendres i dissabte passat amb les cançons inoblidables del Beatles. Ho van fer tots, absolutament tots, cadascú amb el seu estil, la mar de bé. Llàstima que els presentadors, pensant-se que érem forasters, ens parlaven, per cert, amb un humor un poc forçat, en espanyol, i la veritat és que érem tots gent del poble.

Panissola: per al senyor alcalde. Sembla que aquest senyor no sap que una persona pública és una persona pública, i tot el que fa aquesta persona té una influència clara en la nostra societat. No es pot separar la vida privada de la vida pública. No parlem de la vida íntima, això és una altra cosa. Si un polític, un senyor que ens representa, se'n passa, el mínim que pot fer és anar-se'n cap a casa, i si no se'n va, que l'envien.

laveubenicarlo@terra.es

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4 info
La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

www.3x4.info

Cultura
Món rural
Esports
Gastronomia
Classificats
Llibres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Amb el suport

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

